

Tot sembla ben senzill

MONTSERRAT ABELLÓ

Tot sembla ben senzill. Quatre parets
fan una casa. Un home i una dona,
un fill. Una taula, quatre cadires,
i un llit per a dormir, néixer, morir.
Tot sembla tan senzill, si fos així!

ABELLÓ, Montserrat (1981): *Paraules no dites*. Barcelona: La Sal.

M'he anat perdent

MONTSERRAT ABELLÓ

M'he anat perdent
a poc a poc.
Ja no em conec
les mans, els peus.

Visc en una casa
de tants anys
com si, sense voler,
s'hagués després de mi.

I jo fos un fantasma,
arribat de lluny,
que s'hi moguéssin
amb placidesa.

Em rodegen plantes
i flors; roses vermelles
com sang i les fulles verdes
i lluents de les camèlies.

I el record vivíssim
dels teus llavis

damunt la pell.
I em pregunto

si aquesta casa
on em trobo i aquests
ulls amb què m'ho miro tot,
són meus.

ABELLÓ, Montserrat (2006): *Memòria de tu i de mi*. Paiporta:
Editorial Denes.